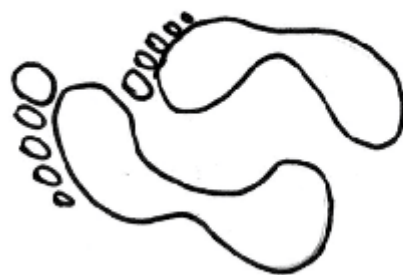

Pohádky pro uťapané

Písmenka:

Václava Medalová Hůdová

Obrázky: Lenka Jirků

Jihočeská vědecká knihovna
v Českých Budějovicích připravila

Týden knihoven 2.-6.10.2017

Jak se botičky nahněvaly

Existují na světě lidé, kteří chodí a chodí a chodí a nikdy si na nic nestěžují. Ani na bolavé nohy, ani na žízeň, na nic. Ale takových lidí je málo. Mnohem méně než těch, kteří jsou hned utápaní a chtějí se nosit. Méně než těch, kterým se prostě chodit nechce. A protože nás utápaných je hodně, určitě není od věci si o tom něco povědět. O tom, proč se chůze nedařila. Jako třeba Vojtovi, kterému se hněvaly botičky...

Tyhle Vojtovy botičky na sebe nebyly nahněvané odjakživa. Byly doby, kdy měla jedna druhou ráda. Jenže pak přišel den, kdy se Vojtovi vůbec, ale opravdu vůbec nechtělo ven.

„Půjdeme na procházku,“ řekla Vojtovi maminka a začala připravovat teplé oblečení.

„Já ne,“ odpověděl Vojta mamince a dál seděl na zemi.

„Ale ano,“ pokývala hlavou maminka a dala do batůžku svačinu.

„Já ne,“ trval na svém Vojta. Pro jistotu přitlačil zadeček víc k podlaze, aby seděl pevněji, kdyby ho maminka chtěla ze země zvednout. Jenže kdepak s tímhle na maminku! Vojtovy fígle už znala a navíc měla vytrénované svaly!

„Tak půjdeme,“ prohlásila a prostě ho zvedla do náruče.

Vojta bojoval jako lev, ale nebylo mu to nic platné. Během chvilky mu maminka oblékla svetr a tepláky a ponožky, na hlavu čepici a šli se do předsíně obouvat.

„Hezky se provětráme a nadýcháme čerstvého vzduchu,“ těšila se maminka. A už brala do ruky Vojtovy holínky, protože ráno pršelo a venku byly kaluže: „Pojď, obuju ti boty.“

Jenomže! Stejně jako předtím Vojta nechtěl jít ven, tak teď se chtěl about sám. Protože to by bylo, aby alespoň v něčem nevyhrál!

„Já sám,“ prohlásil tedy zamračeně.

„Tak dobře,“ souhlasila maminka a podala mu jednu botu.

Vojta měl ale na nohou silné ponožky a noha do boty nechtěla vklouznout.

„Ukaž, já ti pomůžu,“ řekla maminka. Ale Vojta se zamračil ještě víc.

„Já sám!“

„Vojto, nemůžeme tady sedět věčně,“ zavrtěla hlavou maminka.

„Já sám!“ ozvalo se znovu.

Ovšem čím víc se Vojta snažil nohu do boty dostat, tím hůře to šlo. Nakonec botu vzal a hodil s ní do kouta.

„Tak to tedy ne,“ řekla rázně maminka, boty vzala a Vojtovi je nazula. A šlo se ven.

Teď by se mohlo zdát, že tím všechno skončilo. Přesněji řečeno – skončilo dohadování a začala procházka. Jindy by to tak určitě bylo. Ale tentokrát se Vojtova hádavá nálada přenesla na jeho boty. Do téhle chvíle vedle sebe chodily hezky spořádaně, dávaly pozor na cestu a vesele si povídaly. Teď ale bylo všechno jinak.

„Nechod'te tak rychle, vy levá boto, kazíte vycházkové tempo,“ křikla pravá boto.

„Hled'te si svého, vy pravá boto! Nebud'te lenivá a srovnejte krok,“ ohradila se levá boto.

„Já jdu tak, jak se jít má,“ dupla si pravá boto.

„Ne, to já jdu tak, jak je to správně,“ dupla si levá boto.

„Co tak dupeš?“ zeptala se Vojty maminka a Vojta vůbec nevěděl, co na to říct. Boty si dupaly samy!

„Víte co, vy levá boto? Já s vámi nejdu! Já jdu támhle!“ zvolala pravá boto a vydala se ostře vpravo. „Cha! To já s vámi nejdu, vy pravá boto! To já si jdu támhle!“ snažila se ji překřičet levá boto a vydala se ostře vlevo.

V tu chvíli se Vojtovi rozjely nohy daleko od sebe a on sebou plácnul na zem. „Vojto, dávej přece pozor,“ napomenula ho maminka.

Vojta se pracně zvedl ze země. Šlo to ztěžka, protože boty se mračily a vůbec se nesnažily.

„To jste se tedy ukázala, vy levá boto,“ ušklíbala se pravá boto, když se pokračovalo v cestě.

„Já? Snad vy!“ durdila se levá boto. „Vy jste začala s tím, že jdete jinam než já!“ připomněla jí.

„Tak víte co? Víte co? Já jdu za vámi, ať potom nevykládáte, že já si s něčím začínám!“ pištěla pravá boto a vydala se vlevo.

„To by tak hrálo! Nic takového! Půjdeme tam, kam jste chtěla vy, protože to já si s ničím nezačínám!“ křičela levá boto a vydala se vpravo.

A Vojta se zase poroučel k zemi, nohy překřížené a zauzlované.

„Tak ale dost,“ rozzlobila se maminka. Vojta se zlobil taky. Zlobil se na boty, které si dělaly, co chtěly.

Botám to ale bylo jedno, že se na ně někdo zlobí. Hádaly se čím dál víc a maminka nevěřila vlastním očím, co že to Vojta na procházce vyvádí. Dělal přemety, poskakoval, chodil pozpátku a do stran, po kolenou a chvílku dokonce po rukou!

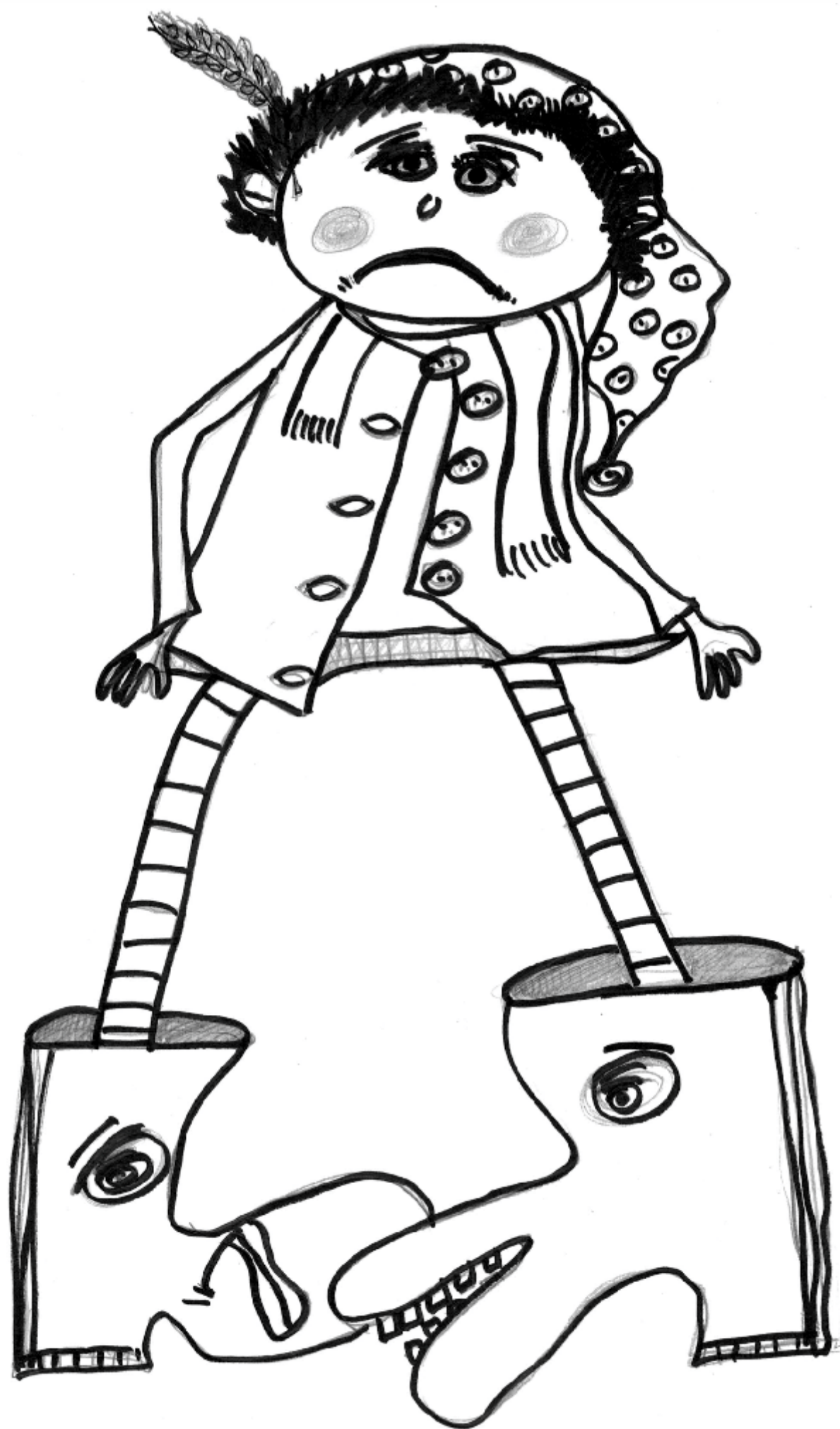
„Jdeme domů,“ rozhodla maminka, když jí už došla trpělivost. Vzala Vojtu za ruku a táhla ho zpátky tak rychle, že ani boty neměly čas na další vylomeniny. A jak tak Vojta za maminkou vlál, došlo mu, co se vlastně stalo. Vždyť boty se spolu dohadovaly úplně stejně, jako on ráno s maminkou! Naučily se to od něj. Jenže co teď s tím?

Vojtovi bylo jasné, že to asi nepůjde úplně snadno napravit. Zvlášť, když viděl, jak se doma v předsíni k sobě boty otočily zády, aby na sebe neviděly. Vojtu čeká s těmi rozhádanými botami spousta práce...

Co myslíte vy?

Jak by měl Vojta svoje boty přesvědčit, aby se chovaly lépe?

Jak byly nohy ospalé

Mohlo by se zdát, že holčička Liduška v našich pohádkách pro utápané vlastně nemá co dělat. Protože Lidušce chození vůbec nevadilo. Právě naopak! Liduška se celý den nezastavila. Chodila, běhala, skákala a tančila. Ani na chvíli nepřestala, pořád se hýbala.

„Liduško, pojd' se na chvíli posadit,“ prosila ji každý den maminka.

„Lidko, přestaň tady lítat jako povětroň,“ napomínal ji tatínek. Liduška totiž svým běháním dělala průvan a tatínkovi se zavíraly noviny.

„Liduško, nechtěla by sis se mnou chvíli u stolu povídat?“ ptala se pořád babička.

Dědeček se smál a říkal, že Liduška je čertovo kvítko. Někdy si svým hlubokým hlasem prozpěvoval: „Liduška je čertův květ, oběhla by celý svět.“

To vám povím, že dědeček nebyl daleko od pravdy! Liduška se totiž nikdy neunavila a kdyby se na cestu kolem světa vydala, jistě by ji hravě zvládla. Možná si teď říkáte, proč vám o Lidušce vlastně povídám. Je to proto, že takhle v pohybu nebyla Liduška jen ve dne. Ona totiž chodila, běhala, skákala a tancovala i v noci. Nechtěla se ani na chvíli natáhnout v posteli, natož aby spala! Určitě si dovedete představit, že to s ní vůbec nebylo jednoduché.

Maminka se bála, že se Lidušce něco stane. V noci je totiž tma a při takovém pobíhání se snadno zakopne. Tatínek se sice snažil na Lidušku dávat pozor, ale pokaždé tvrdě usnul a do rána ho nic nevzbudilo. I babička s dědečkem zkoušeli zůstat vzhůru, ale ani jim se to nepodařilo. Všichni to s Liduškou zkoušeli po dobrém i po zlém, ovšem nebylo to nic platné. Neodpočívala, ani nespala.

Nakonec však došla trpělivost někomu jinému. Víte komu? Liduščiným nohám! Byly obě tak moc unavené, že v podstatě na nic jiného než na spánek nemyslely. Zívaly a mnuly si oči, ale Liduška se nezastavila. Čím dál víc se snažily obě nohy Lidušce naznačit, že si chtějí odpočinout, že se jim chce spát. Samy od sebe třeba lezly do srdíčkových kalhot od pyžama. Vší silou se držely měkkého koberce a nechtěly se hnout z místa. Vodily Lidušku k posteli a snažily se, aby na ni vylezla a lehla si. Ale všechno bylo marné. Došlo to dokonce tak daleko, že Liduščiny nohy za chůze samy od sebe usínaly. To pak byla holčička nazlobená, protože musela nohy budit a jak byly rozespalé, chodily strašně pomalu.

Jednoho dne přišla maminka s nápadem, že by se všichni mohli společně vypravit do divadla. Hraje se prý úplně nová hra o cestě kolem světa a to je přece něco pro Lidušku!

„Ano, půjdeme do divadla na cestu kolem světa!“ křičela Liduška radostí a tančila kolem kuchyňského stolu. A tak se šlo do divadla.

Kdo už byl někdy v divadle, ten moc dobře ví, jak to tam chodí. Všichni se musí hezky usadit na svá místa a jakmile se zhasne, tiše sledovat představení. Maminka, tatínek, babička i dědeček se trochu báli toho, zda bude Liduška umět v klidu sedět. Ale ta byla tolik nadšená vidinou příběhu o cestě kolem světa, že skutečně seděla a dávala pozor.

Jenže tenhle její nenadálý klid způsobil ještě větší katastrofu, než všechno dosavadní běhání dohromady. Maminka totiž usnula. A neusnula sama. Usnul i tatínek a babička s dědečkem. Usnuly dokonce i Liduščiny nohy. Všichni byli tak moc unavení, že jakmile v sále zhasla světla a udělalo se ticho, ve vteřině se jim zdály sny. Na tom by vlastně nemuselo být nic špatného, jenže v sále se najednou ozval podivný zvuk. Tatínek chrápal! Liduška už chtěla přiložit ke rtům ukazováček, aby na tatínka udělala pssst, když začala pochrupávat i maminka. Po ní se přidala babička s dědečkem. Všichni čtyři seděli, chráпали, mlaskali a při výdechu pohvizdovali, a pořád se jim zdály sny. Lidé kolem se na ně pohoršeně dívali, zvedali obočí a vrtěli hlavami. Kdo to kdy viděl, aby se takhle někdo choval v divadle! Copak nemají žádnou úctu k hercům? Měli by se stydět!

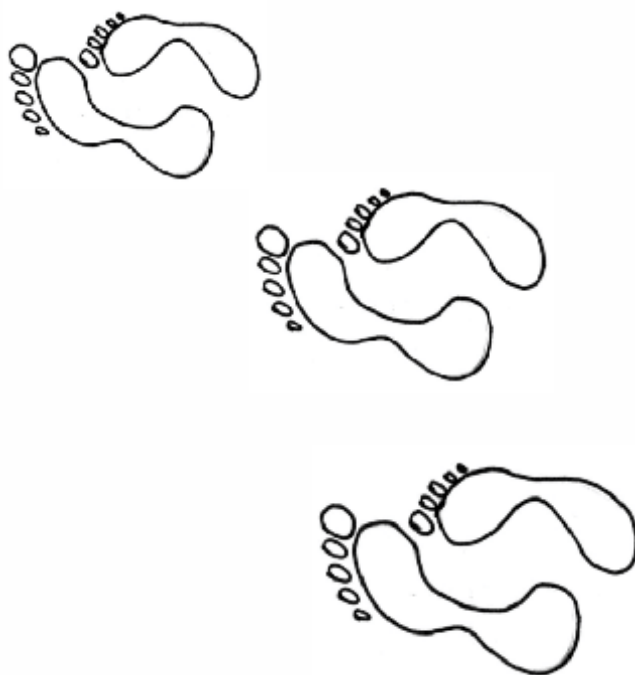
To už Liduška měla pocit, že bude muset utéci, že takovou ostudu nevydrží. Jenže nemohla. Její nohy usnuly také a stejně jako rodiče si do svých snů spokojeně chrupaly a bzučely. Lidušce bylo do breku. Takhle si svoji první návštěvu divadla vůbec nepředstavovala. Ani trochu si to představení neužila a je třeba říct, že ostatní návštěvníci divadla také ne. Když odcházeli domů, někteří chtěli v pokladně vrátit vstupné a jiní zase křičeli, že si budou stěžovat!

Jediní spokojení byli čtyři spáči. Přesněji řečeno – šest spáčů, pokud počítáme i Liduščiny nohy. Takhle krásně se nikdo z nich nevyspal už pěkně dlouho. Cestou domů už Liduška nepobíhala. Ani neskákala a netančila. Šla pomalu mezi maminkou a tatínkem, kterým tím vydatným spánkem zružověly tváře. A Liduška přemýšlela nad tím, jestli on ten odpočinek není nakonec opravdu důležitý.

Co myslíte vy?

Měli bychom odpočívat?

A proč?

Jak Mareček nechtěl jít do lesa

Třetí pohádka je skoro strašidelná. Alespoň mně se taková zdála, když jsem ji slyšela vyprávět prvně. Je o Marečkovi, který nechtěl chodit do lesa. Kamkoli jinam by šel, ale do lesa ho rodiče nemohli dostat ani za nic! Oba se tomu divili a nechápali, co se to s jejich chlapečkem děje. Jakmile se o lese jen letmo zmínili, spustil Mareček příšerný křik a někam se schoval. Určitě už vám to vrtá hlavou a říkáte si, že to není jen tak... Mně to také bylo hned divné! A protože já už vím, jak to celé bylo, hned vám to povím.

On totiž Mareček už v lese byl. Tajně! A sám! Bez rodičů! Když měl po obědě spát, vykradl se po špičkách z pokoje a zmizel ven. Do lesa to neměl daleko, bydleli jen kousek od něj. A tak do toho lesa vešel, rozhlížel se a moc se mu tam líbilo.

„To je hezká houba,“ řekl, když šel kolem houby.

„To je hezká květina,“ řekl, když šel kolem květiny.

Hezké byly i stromy, kamínky u cesty, bláto v louži, hlemýžď v borůvčí, včela, která mu zabzučela u nosu. Jenže takhle hezké se to všechno Marečkovi zdálo jen chvíli. Správně měl v tu dobu přece spát. A nevyspánci, jak známo, bývají nedobře naložení. Netrvalo tedy dlouho a Mareček se začal na celý les mračit.

„To je ošklivá houba,“ řekl, pokrčil nohu a uštědřil houbě pořádný kopanec.

„To je hloupá květina,“ řekl, celou ji vytrhl ze země a zahodil.

Tímhle jeho špatná nálada ale zdaleka neskončila. Mareček nabručeně procházel dál lesem a klackem mlátil do stromů, kameny z kraje cesty házel do borůvčí, kde se ustrašeně krčili hlemýždi. Vosy vztekle odháněl a snažil se je klackem trefit jako plácačkou.

Úplně si dovedu představit, co si asi o tomhle jeho chování myslíte! Jak Marečkovi v duchu spíláte a říkáte si, že to snad ani není možné. To mu nemůže jen tak projít... a máte pravdu. Neprošlo. Začaly se dít neuvěřitelné věci. Les nejdřív zlověstně zahučel, zatřásl se a najednou všechny houby vyrostly. Ovšem ne tak, jako houby normálně rostou. Tyhle byly obrovité, mnohem větší než Mareček! Jedna houba se kolébavým krokem přišourala až k Marečkovi a dupla mu na nohu.

„Tumáš, kluku neposlušná,“ vykřikla houba a dupla mu i na druhou nohu.

„Áu,“ vyjekl Mareček. Vtom mu za uchem přistál kamínek. Hlemýždi si udělali z větviček prak a pálili po neposluchovi, co jim síly stačily. Včely mu hučely kolem uší a Mareček slyšel, jak jedna z nich varovně vypískla: „Měly bychom tě popíchat!“

Mareček kolem sebe začal mávat rukama, ječel jako když ho na nože berou a utíkal. Kdyby někdo tuhle scénu viděl, asi by jí těžko věřil. Mareček se hnál ven z lesa, za ním se zdviženými pěstičkami utíkaly houby, nad hlavou mu přelétávaly kamínky a včely, broučci mu nastavovali nohy a lesní květiny rozprášily svůj pyl tak, že Mareček měl nos jako bambuli.

Když doběhl domů, skočil rovnou do své postýlky (ve které měl být celou dobu) a myslel si, že se z toho všeho vyspí. Ale kdepak! Za chvíli tam byla maminka a volala: „Vstávej, Marečku, půjdeme na procházku.“ Je vám určitě jasné, že Marečkovi se na žádnou procházku nechtělo.

Teď už tedy také víte, proč Mareček do lesa nechce. Sám si myslí, že už do něj nikdy v životě nemůže vkročit, i kdyby třeba chtěl. Ale tomu já nevěřím. Vsadím svoje boty na to, že by Mareček klidně do lesa mohl. Jenže by na to musel jít jinak – od lesa, jak se říká! Jak?

Co myslíte vy?

Proč se Marečkovi jeho první návštěva lesa nepodařila?

Co by měl udělat proto, aby byl lepším lesním návštěvníkem?

Jak se Lenička neuměla obléknout

Stává se vám někdy, že se tak zamyslíte, že nevnímáte nic kolem sebe? Že ani neslyšíte, když na vás maminka mluví? Že zapomenete na čas a nestihnete to, co jste měli za úkol? Občas se tohle stane každému, stane se to mně i vám. Jenže Leničce se to stávalo neustále!

Kdo zná Leničku, ten ví, že má hlavu plnou snů a nápadů, zvědavých otázek a tajných přání. Pořád nad něčím přemýšlela, něco pozorovala, nebo vymýšlela, na něco vzpomínala a něco si plánovala. Měla toho v hlavě tolik, že vůbec nedávala pozor, co jí kdo říká. A když už někdy trochu poslouchala, tak jen napůl.

Jistě je vám jasné, že to s Leničkou neměl nikdo snadné. Nejvíc starostí s ní měla maminka. Nemohla s Leničkou nikam jít. Ne proto, že by Lenička nedávala pozor na cestu. Když už se s maminkou někam vydala, chodila hezky způsobně po chodníku a kupodivu ani o nic nezakopávala. To se jí musí nechat! Problém byl v něčem úplně jiném. Jakmile se měla Lenička přichystat sama, strašně špatně se jí potom chodilo. Vypadalo to totiž nějak takhle...

„Leničko, vezmi si tohle tričko a obleč si ho. Přes něj si potom vezmi ještě svetr, venku je chladno,“ řekla jí maminka. „A nezapomeň na čepici! Z botníku si vezmi ty teplejší boty,“ dodala ještě.

Lenička se chvíli zasněně dívala z okna a potom se posadila na židli na to tričko, které jí maminka připravila. Natáhla ruku ke skříni, vytáhla z ní zástěrku, kterou nosila do školky a uvázala si ji kolem hlavy jako čelenku. Zamyšleně strčila nohy do rukávů svetru. Ještě chvíli seděla a koukala, když ji napadlo, jestli maminka náhodou neříkala něco o čepici. Asi ano, takže popadla čepici a šla se obouvat. Svetr se jí sesouval po nohou dolů a nechtěl držet, takže Lenička musela opatrně cupitat. Když maminka vešla do předsíně, zůstala ohromeně zírat. Lenička už si boty vzala, jenže jednu si nasadila na levou ruku jako rukavici a druhou nacpala do kapsy zástěrky. Ano, přesně do té zástěrky, kterou měla uvázanou kolem hlavy, takže bota se jí houpala u pravého ucha. A v té botě, představte si, byla nacpaná ještě čepice!

„Leničko, copak takhle můžeš někam jít?“ spráskla ruce maminka. „Okamžitě se oblékni pořádně! Co ten svetr, copak patří na nohy? Zástěrku vrať do skříně. Ale ať tě ani nenapadne dát tam i tu botu!“

Lenička se vrátila do pokoje a zase si sedla na židli. Napadlo ji, že by si mohla malovat. Už měla nachystané pastelky, když slyšela, jak na ni volá maminka. Vždyť se měla převléknout! Jak to tedy maminka říkala? Že ten svetr je málo teplý? Tak dobře, vezme si ještě jeden. Vzala další svetr a omotala si ho kolem krku jako šálu. Zástěrku vrátila do skříně a botu do zásuvky s pastelkami.

„To snad není možné,“ vydechla maminka, když se Lenička vrátila do předsíně. Svetr natažený na nohou měla pořád a druhý omotaný kolem krku. Na ruce se jí červenala silná podkolenka.

„Trochu mě zebe noha,“ fňukla Lenička a podívala se na svou bosou levou nohu. Na druhé noze měla čepici, takže té bylo teplo.

„Koukej se pořádně obléknout!“ zamračila se maminka. Jenže s Leničkou to vůbec nebylo jednoduché. Během převlékání stihla postavit ještě věž z kostek, ozdobit stůl samolepkami, sníst dva bonbony a zazpívat tři písničky. Pak se konečně vrátila do předsíně, kde už bylo mamince pořádné horko. Byla totiž oblečená tak, jak člověk oblečený být má, pokud jde ven. Ale Lenička?

Přišla v zástěrce a na hlavě měla tu botu, co předtím uklidila do zásuvky s pastelkami. Podkolenku na noze si nechala, do kapsy si strčila šálu a aby jí to slušelo, vzala si mašli. Jenže si tu mašli uvázala na nos! Mamince už došla trpělivost. Copak tohle nikdy neskončí? Copak ta její holka nikdy nezačne dávat pozor? Přece jí nebude pořád oblékat sama. Jenže takhle s ní nemůže pořádně nikam jít! A nebo může? Maminka se zamyslela... a pak nechala Leničku jít tak, jak byla. S botou na hlavě, s čepicí na noze a s mašlí na nose. Řeknu vám, že se Leničce šlo opravdu špatně. Čepice jí z nohy padala, svetr nedržel kolem pasu, ruka v ponožce se jí potila. Navíc musela jít velmi pomalu a dávat pozor, aby jí nespadla z hlavy bota. Moc dobře totiž na té hlavě nedržela.

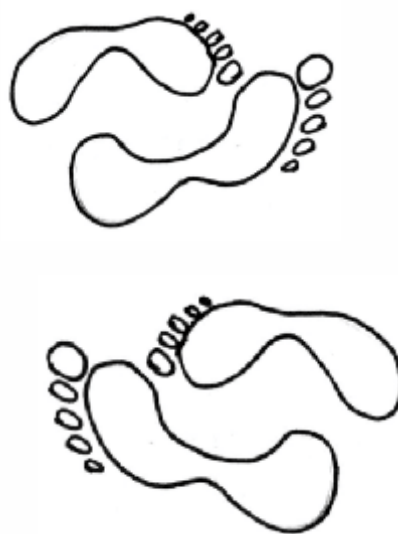
Řeknu vám, že si tuhle procházku Lenička vůbec neužila. Dokonce nestihla ani to svoje dumání, přemýšlení a snění. Tak těžké bylo chodit v tom podivném úboru! K něčemu to ale nakonec dobré bylo. Lenička si po návratu domů slíbila, že se musí polepšit, aby jí to všechno šlo lépe. Snad se jí to podaří...

Co myslíte vy?

Mohla by pro to Lenička něco udělat?

A jak jste na tom s posloucháním vy sami?

A s oblékáním?

Jak Fanoušek začal chodit

Fanoušek byl odjakživa zvědavý chlapeček. Všechno ho zajímalo, na všechno se vyptával a všechno chtěl znát. Zároveň měl ale jednu nepěknou vlastnost. Byl totiž strašně lenivý. Tím pádem to neměl s tou svou zvědavostí nijak lehké. A neměli to s ním lehké ani jeho rodiče. Fanoušek se jich pořád na něco vyptával:

„Mami, kolik stupňů má mít voda v akváriu, aby rybičku nezábly ploutve?“

„Tati, jak vysoký je ten kopec, co na něj koukáme z okna?“

„Mami, mají Eskymáci v iglú kamna?“

„Tati, čím drží domy pohromadě?“

„Mami, proč mají ptáci křídla?“

„Tati, proč lidé křídla nemají?“

Takových otázek bylo čím dál víc. Jenže rodiče si s nimi často nevěděli rady, neznali na ně odpověď.

„Nevím, dojdí se zeptat do zverimexu,“ říkala maminka.

„Nevím, ale když na ten kopec vylezeš, jistě to zjistíš,“ odpovídal tatínek.

Jenže v tom byl právě problém. Jak už víme, Fanoušek byl lenoch. Nechtěl vůbec nikam chodit. Byl by nejraději, kdyby mu na všechny otázky odpověděli doma, v klidu a v teple. Aby u toho mohl cucat bonbon, nebo chroupat sušenku. Nic Fanouška nepřimělo, aby se po svých vydal objevovat svět. Jen seděl, nebo ležel. A ptal se.

Postupem času se s Fanouškem začalo dít cosi divného. Celý se zakulacoval, zvětšoval a baculatil. Mohly za to všechny ty bonbony a sušenky, a také to, že vůbec nechodil. Rodiče malinko doufali, že jejich Fanoušek je prostě jen nafouknutý tou spoustou otázek, které má v hlavě. Ale bylo to skutečně spíše tím, že Fanoušek jen jedl a nehýbal se.

Když už se situace zdála neúnosná, dala si maminka ruce v bok a zamračila se: „Vstávej, Fanoušku, jdeme!“

„Mně se ale nechce,“ zahučel Fanoušek a strčil si do pusy lízátko.

„Žádné nechce, prostě vstávej a jdeme. Nebude to daleko a navíc se dozvíš, co potřebuješ,“ nedala se odbýt maminka.

Tohle Fanouška přece jen zaujalo. Nakonec se zvedl a šli s maminkou ven.

„Přidej a neloudej se,“ popoháněla maminka funícího Fanouška, který se po ulici spíš kutálel.

Společně pak došli k velikému domu se spoustou oken. Nad vstupními dveřmi byl velký nápis KNIHOVNA.

„Jsme tady,“ usmála se maminka.

„Mělo mě to napadnout dřív, že v knihovně bychom mohli vypátrat odpovědi na ty tvoje věčné otázky.“

Fanoušek byl z návštěvy knihovny nadšený. To odpoledne si bez přestání prohlížel příručku pro akvaristy. Další den zase knihu o Eskymácích. Knihovna

se rychle stala místem, kam Fanoušek chodil bez řečí. Už neodmlouval a neprotestoval, že se musí zvednout a jít. Do knihovny šel rád. A když v ní byl, tak neúnavně listoval, zjišťoval a dozvídal se.

Netrvalo dlouho a s Fanouškem se udála ještě další změna. On se vám tím pravidelným chozením začal pomalu, ale jistě zmenšovat. Už nebyl tak baculatý jako dřív. Ale hlavně – čím víc Fanoušek v knihovně poznával z knih, tím víc toužil vidět všechny ty věci na vlastní oči. Jít se podívat, jak se staví dům. Vydat se sledovat hejna ptáků, jak krouží nad polem. Kdo ví, jednou by se třeba mohl vypravit i za těmi Eskymáky!

A tak, světe div se, Fanoušek začal chodit nejen do knihovny. Chodil úplně všude, pořád a rád. Najednou zjistil, že se už nemusí vyptávat, ale že sám může ostatním vyprávět, co kde viděl. Takhle to šlo den za dnem, rok za rokem a Fanoušek se stal dospělým. Pořád si ale pamatoval na to, že jako malý nechtěl nikam chodit a že ho chození začalo bavit díky knihovně. Bez ní by totiž přišel o spoustu úžasných zážitků!

A co vy?

Kdy se vydáte do knihovny?

